

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200354
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3015200354.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej, a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Marty Molnárovej v právnej veci žalobcu: Keraming Trenčín, s.r.o., so sídlom Trenčín, Jesenského 3839, IČO: 34 098 569, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou BĀNOS s.r.o., so sídlom Galanta, Hlavná 979/23, proti žalovanému Inšpektorátu práce Žilina, so sídlom Hlavná 2, 010 09 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti Protokolu žalovaného č. ITN-3-4-2.2/P-JI-15, č. úrazu 031/14-ITN zo dňa 20. februára 2015, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 5. marca 2015 (ďalej len „Protokol“), o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/92/2015-101 z 18. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 13S/92/2015 - 101 z 18.5.2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia Protokolu Inšpektorátu práce Trenčín č. ITN-3-4-2.2/P-JI-15 z 20.2.2015 v znení Dodatku č. 1 z 5.3.2015 o vyšetrení príčin vzniku pracovného úrazu, podľa § 7 ods. 3 písm. b) v nadväznosti na § 13ods. 2 a § 14 ods. 1,2 a 4 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce, ktorý sa týkal závažného smrteľného pracovného úrazu zamestnanca žalobcu, ku ktorému došlo dňa 24.11.2014.

2. Krajský súd, po prejednaní veci na ústnom pojednávaní, po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov a administratívnym spisom, ustálil vo svojom rozsudku otázku zákonnosti Protokolu inšpekčného orgánu ako spôsobilý predmet súdneho prieskumu s nasledovným odôvodnením:

Inšpekcia je konaním a postupom správneho orgánu, ktorým predovšetkým dochádza k zisťovaniu skutkového stavu. Zistené skutočnosti následne slúžia najmä ako podklad pre ďalší postup správneho orgánu, teda pre rozhodnutie, či má byť následne začaté vo veci správne konanie. Výsledky a závery inšpekcie sú zhrnuté v protokole o výsledku inšpekcie, ktorého náležitosti stanovuje ust. § 14 zák. č. 125/2006 Z.z. Uvedený protokol predstavuje v následne začatom správnom konaní jeden z dôkazných

prostriedkov, nezbavuje však správny orgán povinnosti vykonať v začatom správnom konaní riadne dokazovanie, výsledky tohto dokazovania vyhodnotiť a vec v súlade so zákonom posúdiť.

3. Krajský súd ďalej uviedol, že protokol o výsledku inšpekcie nemá formálne znaky rozhodnutia a nie je vydaný v rámci správneho konania. Súdnou praxou je však ustálené, že napriek uvedenému je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Žalobca v tejto otázke správne poukázal na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov v tejto otázke, ktorá vychádza z toho, že protokol o výsledku inšpekcie je vydaný orgánom štátnej správy pri výkone jeho právomoci zverených mu osobitným zákonom, ktorý na základe zistenia porušenia povinností ukladá kontrolovanému subjektu povinnosť odstrániť zistené nedostatky v určenom termíne. Týmto určením povinností dochádza k autoritatívnemu zásahu do právnej sféry kontrolovaného subjektu.

4. Ďalej krajský súd poukázal na to, že súdny prieskum protokolu je možný len za predpokladu, že obsahuje autoritatívne a vynútiteľné uloženie povinností kontrolovanému subjektu. V tomto prípade protokol č. ITN-3-4-2.2/P-J1-15 zo dňa 20. februára 2015 takéto uloženie povinností, ktoré majú smerovať k náprave zistených nedostatkov obsahuje. Súd v tejto súvislosti však konštatoval, že uvedené určenie povinností určuje aj rámec súdneho prieskumu, keď je možné skúmať len zákonnosť uloženia tých povinností, ktoré predstavujú zásah do právneho postavenia žalobcu. Možnosť súdneho prieskumu je teda limitovaná týmto rozsahom a súd sa v zásade nemôže zaoberať správnosťou určenia príčin pracovného úrazu ako celku, ale len zistení ohľadne porušenia povinností žalobcu, ktoré viedli k uloženiu povinností vynútiteľných uložením sankcie. Ako bolo uvedené vyššie, len uloženie týchto sankcií predstavuje pri protokole zásah do sféry kontrolovaného subjektu a robí protokol spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Okrem toho je zrejmé, že zistenie príčin pracovného úrazu a zistenie porušenia bezpečnosti práce na strane zamestnávateľa, nie sú vždy v priamej korelácii. Ani situácia, keď by správny orgán v protokole určil príčiny pracovného úrazu výlučne na strane poškodeného, neznamená automaticky, že tu nedošlo k takým porušeniam predpisov o bezpečnosti práce, ktoré by nemohli viesť k uloženiu opatrení zamestnávateľovi za účelom ich odstránenia resp. z dôvodu, aby sa do budúcnosti predišlo určitým situáciám, ktoré môžu viesť k vzniku úrazov. Zistenie príčin úrazu a porušenia povinností, ktoré viedli k uloženiu povinností zamestnávateľovi, teda nie je možné bez ďalšieho stotožňovať.

5. Z tohto pohľadu vyhodnotil námietky žalobcu, ktoré de facto smerujú k zisteniu príčin úrazu resp. sa týkajú prejednávania námietok vzťahujúcich sa zavineniu alebo spoluzavineniu poškodeného na vzniku úrazu za bezpredmetné. Samotná skutočnosť, či mal zomrelý poškodený pred úrazom na hlave kapucňu, ako manipuloval tesne pred smrteľným úrazom s ručným dvojkolesovým vozíkom alebo kadiaľ obchádzal naložený vozík, nemá žiaden súvis so záverom o porušení povinnosti žalobcu riadne kontrolovať bezpečnosť práce s motorovými vozíkmi ani s tým, či bol z jeho strany určený správny postup pri manipulácii a preprave rozmerných priehradových dielcov, resp. či bol ponechaný náklad na vidliciach vozíka bez dozoru. Pritom práve tieto porušenia viedli k uloženiu povinností, ktoré zasahujú právnu sféru žalobcu a predstavujú spôsobilý predmet súdneho prieskumu.

6. Otázka príčin úrazu a následnej zodpovednosti bude riešená až v samotnom správnom konaní, ktorého výsledkom bude rozhodnutie, samo o sebe spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu. V rámci takéhoto súdneho prieskumu rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorým eventuálne bude zavŕšené správne konanie, sa potom súd bude zaoberať správnosťou skutkových a právnych záverov správneho orgánu, príčin smrteľného pracovného úrazu, otázkou dostatočne zisteného skutkového stavu ako aj prípadnej preskúmateľnosti rozhodnutia s poukazom na vysporiadanie sa s námietkami žalobcu vznesenými počas konania. Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že v riadne začatom správnom konaní bude taktiež povinnosťou správnych orgánov sa riadne zaoberať prípadným porušením predpisov BOZP zo strany poškodeného a svoje závery, ku ktorým dospeje aj riadne (v súlade s požiadavkami, ktoré zákon kladie na odôvodnenie správneho rozhodnutia) vysvetliť v konečnom rozhodnutí.

7. Ako nedôvodné boli vyhodnotené žalobné námietky žalobcu, ktorými namietal neurčitosť uložených povinností, keď mu správny orgán uložil odstrániť nedostatky špecifikované v určených článkoch

protokolu. Súd zastával názor, že uvedený postup žalovaného je správny a v súlade so zákonom, keď správny orgán nie je oprávnený určiť kontrolovanému subjektu konkrétny spôsob vykonania nápravy, ale len cieľ, ktorý sa má touto nápravou dosiahnuť, čomu zodpovedá vyjadrenie povinnosti, ktoré je obsiahnuté v napadnutom protokole. Je potom na každom kontrolovanom subjekte, aby si určil s prihliadnutím na svoje osobitné pomery a podmienky najefektívnejší spôsob na dosiahnutie nápravy vytýkaného stavu. Rovnako určenie, že tak má urobiť ihneď a trvalo, jasne a zrozumiteľne vyjadruje, že tak má urobiť vzhľadom na závažnosť porušenia bezodkladne a prijaté opatrenia trvale dodržiavať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu zákona a bola dodržiavaná bezpečnosť práce. Uvedeným sa sleduje vylúčenie možnosti ďalšieho smrteľného pracovného úrazu u tohto zamestnávateľa. Uloženie nápravy ihneď pritom inšpektorovi práce umožňuje aj ust. § 12 ods. 2 písm. b) zák. č. 125/2006 Z.z.

8. Pred začatím správneho konania bolo dostatočne preukázané, že predmetné dielce boli prevážané z výrobnéj haly von na dvor, kde mali byť umiestnené do stojana. K premiestneniu došlo tak, že pomocou mostového žeriava boli výrobné väzníky LA 117 a LA 30 naložené na nosné vidly bokozdvížneho vozíka Transporta. Týmto vozíkom boli následne dovezené na nádvorie pred výrobnú halu, kde bol takto naložený vozík nechaný bez dozoru. Uvedené nespochybňuje ani samotný žalobca.

9. Z podaných vysvetlení nebolo zistené, že by takýto postup, keď sa na prepravu dielcov u žalobcu použil takýto prostriedok, bol úplne ojedinelý a výnimočný, v danom prípade podmienený nejakými výnimočnými okolnosťami. Naopak, tak z vysvetlenia U. X. ako aj Ing. L. sa dá usúdiť, že keď bola zadaná pracovná úloha vývozu dielcov na nádvorie a táto bola následne vykonaná vozíkom Transporta, nešlo o takýto úplne výnimočný postup. Uvedené je možné usúdiť aj z toho, že U. L. videl po návrate od lekára akým spôsobom (prostriedkom) bola úloha splnená, a nemal voči tomu žiadne výhrady, taktiež neuviedol, že štandardne sa prevoz vykonáva iným spôsobom. Rovnako U. X. len poukázal na to, čo bolo jeho pracovnou úlohou, pričom neuviedol, že by vozík použil s ohľadom na nejaké neštandardné okolnosti. Naopak z ich opisu udalostí je možné usúdiť, že takto sa dielce premiestňovali na nádvorie opakovane, prípadne viackrát. Opak nebol zistený ani z neskôr predloženého písomného vyhlásenia U. L., keď je v ňom uvedené, že väzníky sa nevyvážali len bokozdvížnym vozíkom, ale aj pomocou žeriavov. Teda sa používal na túto činnosť tak vozík ako aj žeriav. Vzhľadom na výrobcom stanovené použitie vozíka Transporta je takéto použitie vozíka v rozpore s jeho určením a z tohto pohľadu ide o nevhodný pracovný prostriedok na dosiahnutie stanoveného účelu prepravy väzníkov. Súd v tejto súvislosti považuje za správny záver žalovaného, že väzníky sú vzhľadom na svoje rozmery nadrozmerné, a preto ich nie je možné (a to ani na malé vzdialenosti) prevážať vozíkom určeným na manipuláciu a prepravu dlhých predmetov ako napr. hranolov, tyčí, rúr a podobne. Okrem toho v zmysle návodu je zakázané nakladať bremeno na vozík iným zdvíhacím zariadením (tak ako tomu bolo v danom prípade) a prevážať náklad na vidliciach. Takéto použitie vozíka pritom v danom prípade bolo objektívne zistené.

10. Rovnako nebolo v predmetnej veci sporné, že vozík bol nechaný s nadrozmerným nákladom na vidliciach bez dozoru a je preto namieste, aby žalobca ako zamestnávateľ prijal adekvátne opatrenia, aby sa takéto situácie, ktoré eventuálne môžu viesť k pracovným úrazom viac na jeho pracoviskách viac neudiali. V tejto súvislosti krajský súd poukázal, že samotný žalobca vo svojej správe o vyšetrení príčin a okolností vzniku úrazu uviedol, že v podstate zmenil spôsob prepravy oceľových prvkov a to tak, že zabezpečil špeciálny štvorkolesový vozík, na ktorom budú väzníky vo vodorovnej polohe a dostatočne zabezpečené proti pádu a rovnako v tejto správe uznal, že zavesené bremeno bolo ponechané bez dozoru. Žalobná námietka vzťahujúca sa k požiadavke opätovného prejednanie protokolu bola vyhodnotená ako nedôvodná, nakoľko zákon žalovanému neukladá povinnosť prerokovať protokol so žalobcom opätovne, po vypracovaní dodatku, ktorým inšpektor práce reagoval na námietky vznesené zo strany žalobcu.

11. Krajský súd dospel k názoru, že v prejednávanej veci žalovaný správne ustálil porušenie povinností na strane žalobcu, ktoré viedli k uloženiu povinností na dosiahnutie nápravy a v časti uloženia týchto povinností je protokol dostatočne určitý a zrozumiteľný.

12. Proti rozsudku krajského súdu, doručeného právnenému zástupcovi žalobcu 28.6.2016, podal žalobca 12.7.2016 kasačnú sťažnosť, s poukazom na ustanovenie § 491 Správneho súdneho poriadku. (ďalej len „SSP“). V kasačnej sťažnosti formuloval a zdôvodnil päť sťažnostných bodov, následne v nadväznosti na vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti, žalobca doplnil dôvody kasačnej sťažnosti aj odkazy na rozhodnutia iných krajských súdov, poukazujúc na rozdielnu súdnu prax.

13. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu stotožnil so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku .

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky, konajúci ako kasačný súd, s poukazom na ustanovenia § 491 SSP, postupom podľa § 452 a nasl. SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku).

15. Kasačný súd konštatuje, že sťažnostné body uvedené v kasačnej sťažnosti v podstate reprodukovujú celý obsah žaloby o preskúmanie celého Protokolu inšpekčného orgánu, bez akceptácie súdom vymedzeného rozsahu súdneho prieskumu. Ku všetkým sťažnostným bodom a k ich odôvodneniu uvádza kasačný súd vo všeobecnosti nasledovné :

16. Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnyimi závermi krajského súdu, pokiaľ vymedzil predmet súdneho prieskumu Protokolu na časť, týkajúcu sa nariadenia opatrení podľa § 12 ods. 2 písm. b) zák. č. 125/2006 Z.z. na odstránenie zistených porušení a ich príčin na strane žalobcu ako zamestnávateľa. Skutkové závery krajského súdu citované v bode 2.7 až 2.9. tohto rozsudku zodpovedajú zisteniam vyplývajúcim z Protokolu a vyjadrení účastníkov a odôvodňujú uloženie povinnosti odstrániť nedostatky uvedené v časti G1b bod 1 a v časti G2b bod 1 protokolu a to ihneď a dodržiavať ich trvale.

Právne závery krajského súdu o tom, že uložené povinnosti sú dôvodné a zrozumiteľné považuje aj kasačný súd za vecne správne a presvedčivé a plne sa s nimi stotožňuje.

17. K sťažnostnému bodu 1, v ktorom sťažovateľ s poukazom na žalobné dôvody vzťahujúce sa obsahu Protokolu v znení Dodatku namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal okolnosťou, že inšpekčný orgán uložil opatrenia a uložil povinnosť, ktorej zákonnosť a preskúmateľnosť žalobca namieta, avšak nedošlo k navrhnutiu opatrení, hoci to zákon v ustanovení § 14 ods. 2 zákona o inšpekcii práce stanovuje kasačný súd uvádza, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je ex offio skúmať, či príslušný orgán využil alebo nevyužil a z akých dôvodov celý rozsah svojím oprávnením.

18. Inšpektor práce podľa § 12 ods. 2 zákona o inšpekcii práce na základe výsledkov inšpekcie práce a podľa závažnosti zistených skutočností je oprávnený

a) navrhnúť technické, organizačné a iné opatrenia potrebné na zlepšenie zisteného stavu,

b) nariadiť odstránenie zistených nedostatkov ihneď alebo v lehotách ním určených, (ako aj ďalšie uvedené v § 12.).

Ustanovenie § 14 zákona o inšpekcii práce, z ktorého žalobca vyvodzuje povinnosť inšpektora navrhnúť opatrenia , upravuje náležitosti protokolu, o. i. v ods. 2 len vymenúva, ktoré opatrenia upravené v § 12 uvedie inšpekčný orgán v protokole.

19. Kasačný súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu o obligatórnej povinnosti inšpektora ako prvé navrhnúť opatrenia. Taká povinnosť by musela vyplývať z ustanovenia § 12 (o oprávneniach inšpektora) a nemožno ju vyvodiť z dikcie ustanovenia § 14, o náležitostiach protokolu. Práve ustanovenie § 12 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z.z. poskytuje inšpektorovi práce rozsiahly súbor prostriedkov (oprávnení), ktoré môže aplikovať na základe výsledkov inšpekcie práce a podľa závažnosti zistených skutočností u zamestnávateľa, s cieľom dosiahnuť bezpečné a zdravie neškodné pracovné prostredie, ktoré

minimalizuje možnosť ohrozenia fyzického a psychického zdravia zamestnancov. Výber konkrétneho riešenia závisí len od reflexie (rozhodnutia) inšpektora práce, čím je zvýraznená jeho nezávislosť a nestrannosť. Zároveň je ale nutné konštatovať, že všetky oprávnenia inšpektora majú preventívny, nie sankčný charakter. Eventuálne vyvodzovanie administratívnej zodpovednosti za zistené a preukázané nedostatky neprináleží inšpektorovi, ale správne orgánu na to príslušnému podľa § 19 zákona č. 125/2006 Z.z., ktorý nie je zisteniami uvedenými v protokole viazaný, tento je povinný riadne zistiť skutkový stav.

20. Podmienkou súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy je o. i. aj tvrdenie žalobcu, že bol preskúmaným rozhodnutím či opatrením ukrátený na svojich subjektívnych právach. V tomto smere zo strany žalobcu žiadne tvrdenie súd vo vzťahu k uvedenému bodu kasačnej sťažnosti neregistruje. Pokiaľ žalobca namietal neurčitosť, nezrozumiteľnosť a nevykonateľnosť uloženej povinnosti, kasačný súd k dôvodom rozsudku krajského súdu len dodáva, že neodkladnosť prijatia opatrení (aj s poukazom na dôvody citované z rozsudku krajského súdu v b. 2.6.), bola vzhľadom na smrteľný pracovný úraz viac ako zjavná.

21. K sťažnostnému bodu 2, kde sťažovateľ poukázal na to, že v žalobe namietal formalistický prístup žalovaného k Dodatku protokolu, v ktorom mal reagovať na vyjadrenie žalobcu k samotnému protokolu a to uvedením svojho stanoviska k jednotlivým bodom vyjadrenia a v rozsudku krajského súdu absentuje odôvodnenie a právne posúdenie uvedeného žalobného bodu kasačný súd uvádza, že v tejto časti posúdil kasačnú sťažnosť za nedôvodnú, keďže obsah argumentácie sťažovateľa nemá bezprostredný súvis s tou časťou Protokolu, ktorá obsahuje opatrenia a ukladá žalobcovi povinnosti, čím bol vymedzený rozsah a obsah prieskumu Protokolu.

22. Námietky uvedené vo vyjadrení k protokolu sa týkali najmä možného úrazového deja, a to aj súvislosti s konaním poškodeného. Skutkové zistenie o použití/používaní nesprávneho pracovného prostriedku (prepravného vozíka) a o jeho zanechaní bez dozoru však bolo objektívne zistené a opatrenia k bodu G/ protokolu by boli dôvodné aj v prípade akejkolvek inej kontroly, bez ohľadu na realitu pracovného úrazu a jeho dôsledky. Samotný žalobca vo svojej správe o vyšetrení príčin a okolností vzniku úrazu uviedol, že v podstate zmení spôsob prepravy ocelových prvkov, na čo poukázal aj krajský súd.

23. K sťažnostnému bodu 3, v ktorom sťažovateľ nesúhlasil s názorom krajského súdu, že otázka príčin úrazu a následnej zodpovednosti bude riešená až v správnom konaní, ktorého výsledkom bude súdne rozhodnutie podliehajúce súdnemu prieskumu a naopak tvrdil, že krajský súd sa mal zaoberať aj nezákonným postupom pri vypracovaní protokolu v časti zistenia príčin úrazu, ktoré zisťoval bez znaleckého dokazovania v rozpore s § 12 zákona o inšpekcii práce a v rozpore s príslušnou metodikou, sa kasačný súd stotožnil s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu, pretože posudzovanie príčin pracovného úrazu v čase prijatia opatrení k bodu G/Protokolu nebolo ukončené. Kasačný súd pritom odkazuje aj na ustálenú prax senátov najvyššieho súdu vyjadrenú vo viacerých rozhodnutiach (8 Sžo/19/2014 z 30.9.2015, 8 Sžk/1/2016 z 12.7.2018, 8 Sžk/33/2017 z 31.1.2019, 10 Sžk/26/2018 z 30.4.2019, 10 Sžk/19/2017 z 30.5.2018).

24. K sťažnostnému bodu 4, ktorým žalobca nesúhlasil so závermi krajského súdu, že žalovaný správne ustálil porušenie jeho povinností, čo viedlo k nesprávne opatreniu v časti G.1b bod 1 Protokolu, ktoré nebolo zdôvodnené a tvrdil, že krajský súd mal protokol zrušiť pre nezákonnosť neurčitosť a nezrozumiteľnosť kasačný súd s poukazom na ustálenú judikatúru uvedenú vyššie opakovane potvrdzuje, že žaloba o zrušenie Protokolu ako celku presahuje rámec zákonom stanoveného súdneho prieskumu výsledkov inšpekcie vyjadrených v protokole (vrátane dodatku protokolu). Súdny prieskum protokolu je možný len v rozsahu, ktorý sa vzťahuje k autoritatívne uloženej povinnosti kontrolovanému subjektu, ktoré predstavujú rámec súdneho prieskumu, čomu by mal zodpovedať aj petit žaloby a jej dôvody.

25. Na okraj najvyšší súd poznamenáva, že v prípade určitých pochybností či nejasností zo strany

žalobcu o obsahu uložených povinností, mu nič nebránilo obrátiť sa na žalovaného a pri odstraňovaní nedostatkov postupovať v súčinnosti s ním (uvedené aj dôvodoch rozsudku NS SR vo veci 10 Sžk/26/2018). Žalovaný v protokole dostatočne určito a zrozumiteľne pomenoval zistené nedostatky (v časti G) a to popisom skutkového stavu a následným uvedením konkrétnych ustanovení právnych noriem, ktoré boli porušené, pričom zákonnosť nariadených opatrení, ktorých cieľom má byť odstránenie zistených nedostatkov, sťažovateľ v kasačnej sťažnosti žiadnymi argumentmi relevantne nevyvrátil ani nespochybnil.

26. K sťažnostnému bodu 5, ktorým sa sťažovateľ nestotožnil s názorom krajského súdu, že zákon neukladá inšpekčnému orgánu opätovne prerokovať po podaní námietok aj Dodatok k protokolu, pričom poukázal na rozsudok KS v Trnave sp. zn. 14S/150/2015, v ktorej bol protokol zrušený najmä z dôvodu neprerokovania dodatku so žalobcom, kasačný súd znovu uvádza, že v danej veci námietky k Protokolu nemali bezprostredný vzťah k opatreniam uvedeným v časti G/ protokolu. Odkaz na závery iného súdu, v inej právnej veci, považuje kasačný súd v danom prípade za irelevantné a odvádzajúce pozornosť od podstaty inšpekcie bezpečnosti práce, ktorou je zistenie príčin pracovného úrazu a zodpovednosti.

27. Vo vzťahu ku každému sťažnostnému bodu sťažovateľ všeobecne odôvodňuje kasačnú sťažnosť tým, že

I. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP

II. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP

III. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP.

28. K dôvodu I a III kasačný súd konštatuje, že nezistil v procesnom postupe krajského súdu pochybenia, ktoré by mohli viesť k tvrdenému znemožneniu uplatnenia procesných práv žalobcu a k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozsudok krajského súdu je dostatočne odôvodnený a preto žalobcov odkaz na rozsudok 4 Cdo 171/2005, podľa ktorého za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, nemohol kasačný súd akceptovať. K dôvodu II/ kasačný súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom, čo do stanovenia medzi súdneho prieskumu Protokolu ako aj pri skúmaní zákonnosti nariadených opatrení.

29. Pokiaľ sťažovateľ v dôvodoch kasačnej sťažnosti žiadal, aby kasačný súd ustálil rozhodovaciu prax vo veciach preskúmania zákonnosti protokolov z výkonov inšpekcie práce, a poukázal na rozdielnu prax súdov (KS Trenčín, KS Nitra, KS Trnava), kasačný súd uvádza, že rozhodovacia prax krajských súdov bola a môže byť predmetom preskúmania odvolacím a v súčasnosti kasačným súdom. V prejednávanej veci nie je dôvod pre porovnávanie jednotlivých rozhodnutí krajských súdov, pokiaľ boli alebo ešte len budú predmetom konania pred kasačným súdom. Už zo zbežného porovnania pritom vyplýva, že žalobcom porovnávané rozhodnutia nemali rovnaký skutkový základ.

30. Kasačný súd v tomto rozsudku už poukázal na konštantnú judikatúru, ktorá sa týka preskúmavej činnosti súdu vo vzťahu k protokolu o výsledku inšpekcie práce, a teda záverom len opätovne podčiarkuje, že správny súd je oprávnený skúmať len zákonnosť uloženia povinností smerujúcich k náprave zistených nedostatkov, ktoré sú v protokole nariadené.

31. Najvyšší súd, ako kasačný súd, navyše zdôrazňuje, že v predmetnej veci (nakoľko uložené opatrenia nie sú sankčného charakteru) neprichádza do úvahy plná jurisdikcia správneho súdu a preto pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak, ako bol zistený správnym orgánom - aký tu bol v čase vydania v protokole uvedených opatrení. Hoci žalovaný neurčil konkrétny spôsob, akým má žalobca nápravu vykonať, stanovil cieľ, ktorý má žalobca s prihliadnutím na svoje pomery nápravou dosiahnuť. Tým cieľom je vytvorenie podmienok pre bezpečný výkon práce v každom okamihu plnenia pracovných

úloh zamestnancami, čo si mal žalobca uvedomiť skôr, ako v tejto veci žalobu.

32. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa §167 ods. 1 a § 168 SSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v kasačnom konaní úspech nemal

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.